Wat begon als een ogenschijnlijk gewone visite, voelde vanaf het eerste moment anders.
Samen met huisarts Anne, een lieverd en een van mijn favoriete collega's, reed ik naar een 63-jarige man die kampte met hevige maagpijn. Op papier leek het een veelvoorkomende klacht. In de praktijk weten we echter dat klachten soms een ander verhaal vertellen. Maagpijn kan een hartinfarct maskeren. Juist daarom had de triagiste haar niet-pluisgevoel serieus genomen. Haar onderbuikgevoel zei dat er meer aan de hand was dan alleen buikklachten. Ze besloot, zich op haar onderbuikgevoel baserend, geen enkel risico te nemen en stuurde ons direct op pad. Achteraf bleek dat misschien wel de belangrijkste beslissing van die avond.
Toen we de woning binnenkwamen, leek alles nog rustig. We stelden ons kort voor en wilden net beginnen met onze beoordeling toen de situatie volledig kantelde. De man zakte voor onze ogen in elkaar. Geen reactie, geen ademhaling, dus geen tijd om na te denken. Vanaf dat moment neemt de routine het over. Je doet waarvoor je bent opgeleid. Niet omdat je geen emoties hebt, maar omdat emoties later mogen komen. We maakten ruimte om hem heen, ik liet me direct naast hem op mijn knieën zakken en begon met de borstcompressies. Hard en ritmisch, in het juiste tempo. Anne sloot ondertussen de AED aan, terwijl zijn echtgenote, zichtbaar in paniek maar bewonderenswaardig daadkrachtig, direct 112 belde.

Binnen enkele minuten veranderde de woonkamer in een strijdtoneel. Ambulancepersoneel arriveerde. De politie kwam binnen. Iedereen wist wat zijn taak was. En toch voelde het alsof de tijd tegelijk stil stond. Op de trap zaten twee jonge kleindochters. Ze zeiden niets, ze keken. Ze begrepen waarschijnlijk niet precies wat er gebeurde, maar kinderen voelen haarfijn aan wanneer er iets verschrikkelijks aan de hand is. Hun blikken zijn me altijd bijgebleven.
Vijfendertig minuten duurde de reanimatie. Op papier is dat een tijdsduur, maar in werkelijkheid voelt het als een eeuwigheid. Iedere borstcompressie is een nieuwe poging. Iedere beademing een sprankje hoop. Iedere schok van de AED een stil verlangen dat het hart weer zijn werk zal doen. We wisselden elkaar af. Niet omdat we wilden stoppen, maar omdat je lichaam het tempo van goede borstcompressies simpelweg niet zo lang volhoudt. Je armen verzuren, je ademhaling versnelt, maar opgeven is geen optie. Niet vandaag en niet bij deze man. Meerdere keren analyseerde de AED het hartritme. Meerdere keren volgde een schok. Iedere keer hield iedereen zijn adem in. Iedere keer hoopten we op dat ene teken.